

ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 4   ΣΥΝΑΡΟΜΠ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20   ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ   1   ΜΑΙΟΥ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ.φυλλάδιον.)

Τοιουτοτρόπως ὁ υἱὸς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μόλις καὶ μετὰ βίας ἔσωσε, μέλλει νὰ ἀποθάνῃ. Ἐν τούτοις ἔχει ἐπάνω του τὸ ἀντιφάρμακον· δὲν θ' ἀποθάνῃ λοιπὸν, παρὰ ἐὰν ὁ ἴδιος τὸ θέλῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχει εἰς τὴν φιάλην ὑγρὸν ἐπαρκοῦν μὲν εἰς τὸ νὰ σώσῃ αὐτὸν, ὄχι ὅμως καὶ τοὺς φίλους του, ὁ Ἰανουάριος θραύει τὴν φιάλην χωρὶς νὰ πῆν τὸ ἀντιφάρμακον. Μετὰ δὲ τοῦτο λσθῶν ἐν μαχαίριον ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ δεῖπνου, ἀναγγέλλει εἰς τὴν Λουκρητίαν ὅτι θὰ τὴν φονεῖσῃ εἰς ἐξιλασμόν τῶν ἐγκλημάτων της.

ΙΑΝ. Τὴν προσευχὴν σου λοιπὸν· κάμε τὴν προσευχὴν σου καὶ σύντομον. Ἐπτα δηλητήριον, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ προσμένω.

ΛΟΥΚΡ. Ἀ! αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶμαι τῶν ἀδυνάτων. Σὺ νὰ θανατώσῃς ἐμέ, Ἰανουάριε...! Αὐτὸ ποτὲ γίνεται;

ΙΑΝ. Θέλει γίνεαι καὶ ὁμνῶ εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου ἤθελα γονατίσει

ἀμέσως νὰ προσευχηθῶ ἐν σιωπῇ εἰς τὸν Ὑψίστον. Ἰδοὺ· λάβε αὐτὴν τὴν καθέδραν καὶ γονάτισε νὰ προσευχηθῆς.

Α. Ὅχι, σὲ λέγω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ὅχι, αἱ τρομερώτεροι τῶν ἰδεῶν πιθανὸν ἀνέβησαν εἰς τὸν νοῦν μου, αὐτὴ ὅμως ὄχι, ποτέ. Λοιπὸν, λοιπὸν! τφόντι ἐγείρεις ἐπ' ἐμοῦ τὴν μάχαιραν! Πρόσμενε, Ἰανουάριε, καὶ ἔχω κᾶτι νὰ σὲ εἰπῶ.

ΙΑΝ. Γρήγορα.

Α. Ρίψε χαμαὶ τὴν μάχαιραν, δύστηνε! ρίψε τὴν, σὲ λέγω! Ἄν ἤξευρες. .. Ἰανουάριε, ἤξεύρεις ποῖος εἶμαι; ἤξεύρεις ποῖα εἶμαι; Ἄγνοεῖς πόσον στενοὶ εἶμεθα συγγενεῖς! Νὰ σὲ εἰπῶ τὰ πάντα πρέπει; Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας μας, Ἰανουάριε! Πατὴρ σου ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάννης Βοργίας, ὁ δούξ τῆς Γανδίας!

ΙΑΝ. Ὁ ἀδελφός σου! Ἀ! εἶσαι λοιπὸν θεῖα μου! (πρᾶξ. γ'. σκην. τελευταία.)

Διατί καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἰανουάριος λέγει τὰς λέξεις ταύτας, τὸ κοινὸν αἰσθάνεται εἰδὸς τι ἐκπλήξεως, ἥτις μετατρέπεται εἰς γέλιον; Τὸ κοινὸν ἐκπλήττεται, διότι, ἔχον κατὰ νοῦν

αείποτε, τὸ εἶμαίμητηρσου, τὸ ὁποῖον περιμένει ἀπὸ τὴν Λουκρητίαν· μετὸς τὴν ἀνυπομονησίαν, ἐκπλήττεται καὶ τὰ χάνει ἀκούον ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ λόγον· διότι συναισθάνεται καὶ γνωρίζει καλῶς, ὅτι ὅ,τι ἄλλο καὶ ἂν εἴπη ἐκτὸς τούτου, τοῦ ὅτι εἶναι υἱὸς τῆς, ὁ Ἰανουάριος θέλει μείνει ὅλως ἀκαμπτος· διότι ἡ ἡμίσεια αὐτῆ ἀναγνώρισις εἶναι τέχνασμα, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅπως δι' αὐτοῦ ἀναστειλῆ ἀκόμη τὴν λέξιν, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν τρόπον τῆς σκηνῆς· τέχνασμα παραπολύ φοβερόν. Κατὰ τὴν φοβεράν ταύτην στιγμὴν οὐδεὶς ἄλλος κατώτερος τίτλος συγγενείας εἶναι δυνατόν τὰ ἀναγκαιότησιν τὸν Ἰανουάριον. Ἡ ἀπάτη τοῦ Ἰανουαρίου, νομίζοντος ὅτι ἡ Λουκρητία εἶναι θεία του, οὐδεμίαν μέλλει νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν δύο προσώπων. Οὕτῃ Λουκρητία σώζεται ποσῶς ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τὸν θάνατον, οὕτῃ ὁ Ἰανουάριος ἀπὸ τὴν μητροκτονίαν. Ὅθεν καὶ ὁ Ἰανουάριος νῦν μάλιστα ἐξοργισθεὶς, κρατεῖ τὴν Λουκρητίαν, τὴν σφίγγει, καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν κτυπήσῃ. Θὰ ὀμιλήσῃ τέλος πάντων αὐτῆς; Θὰ ἐκστομίσει τέλος τὴν ἐπίσημον λέξιν, τὴν μόνην, ἣτις δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ἰανουάριον ἀπὸ τὴν μητροκτονίαν, τὴν μόνην, ἣτις δύναται νὰ μολάξῃ καὶ συγκινήσῃ τοὺς ἀκροατάς; Ὅχι! — Ματαίως ζητῶ ἀπὸ τὸ πλήρες σατανικῶν ἐγκλημάτων καὶ τιμωριῶν δράμα τοῦτο ἔν μόνον δίκρυ, τὸ ὁποῖον νὰ με μολάξῃ καὶ νὰ με ἀνακουφίσῃ. Ὅχι, μ' ἀποκρίνεται ὁ ἀμείλικτος γόης, ὅχι ἔλεον, ὅχι δάκρυα! Ἐδῶ αἱ καρδίαι δὲν μολάσσονται· ἐδῶ δὲν ἔχουσιν ἄλλους παλμούς πρὸς τοὺς παλμούς μόνον τοῦ τρόμου.

Lasciate ogni speranza, voi che intrate!
Dante, Κόλασ. γ')

Ὁ Βολταῖρος ἐν τῇ Σεμιράμιδι δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον βίαιος· ἀνέμιξε, καθόσον ἠδυνήθη, τὸν ἔλεον μετὰ τοῦ φόβου, θέλων νὰ συγκινήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν κατ' ἄμφότερους τοὺς τρόπους, νὰ κινήσῃ αὐτὴν εἰς ἔλεον ἀφοῦ τὴν ἐνέπλησε τρόμου. Ὅταν ἡ Σεμίραμις, μοιχαλὶς καὶ μαιφόνος, ὅπως ἡ Λουκρητία

Βοργία, ἀναγνωρίζῃ τὸν Ἀρσάκην ὡς τὸν υἱὸν τῆς, καὶ τὸν υἱὸν τῆς ὡς τὸν ἐκδικητὴν τοῦ Νίνου, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόρησεν, ἡ σκηνὴ εἶναι τρομερά· ἀλλ' ἡ αὐτὴ σκηνὴ ἀποθαίνει συγχρόνως καὶ παθητικῆ ὡς ἐκ τῶν ἱερῶν ὀνομάτων μῆτηρ καὶ υἱός. «Ἄ! ὑπῆρξα ἀνηλεῆς! ἔσο τώρα καὶ σὺ ἀπάνθρωπος», ἀνακράζει ἀπληπισμένη ἡ Σεμίραμις. «Δεῖξε ὅτι εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Νίνου, θανατῶνων με. Κτύπα! Ἄλλὰ τί; Κλαίεις καὶ σὺ, καθὼς ἐγώ! ὦ Νινίσι! ὦ ἡμέρα πλήρης φρίκης, ἀλλὰ καὶ πλήρης θεληγῆτρων! πρὶν μὲ δώσῃς τὸν θάνατον, ὅπως ἔχῃς καθῆκον, ἄρες ν' ἀκουσθῇ ἀκόμη ἡ φωνὴ τῆς φύσεως. — Τοῦλάχιστον στέρεξε νὰ βρέξωσι τὰ δάκρυα τῆς ἐνόχου μητρός σου τὴν χεῖρα τόσον ὀλεθρίαν, ἅμα καὶ προσφιλή. — Ἀρσάκης (Νινίας). Εἶμαι υἱὸς σου. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔπραξες, δὲν ἀρμόζει εἰς σὲ νὰ με κρατῆς τοιούτοτρόπως ἀπὸ τὰ γόνατα...»

Ἴδου πῶς ὁ ἔλεος διαδέχεται τὸν τρόπον, καὶ πῶς αἱ καρδίαι πληροῦνται συγκινήσεως, ἀφοῦ ἐπληρώθησαν τρόμου. Ἴδε τὸν Ζώπυρον ἐν τῷ Μωάμεθ πῶς φονευόμενον ἀπὸ τὸν Σεΐδην, σύρεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς αἰμόφυρτος καὶ τραυματίας, ὁ δὲ Σεΐδης καὶ ἡ Πάλμυρα πασχίζουσι νὰ τὸν ὑποστηρίξωσι, φρίττοντες ὡς δι' ὅπερ διέπραξαν ἐγκλημα. «Κτύπα τοὺς φονεῖς σου», λέγουσι· ἀλλ' ὁ Ζώπυρος, ὅστις γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, «Ἐναγκαλίζομαι τὰ τέκνα μου», ἀποκρίνεται καὶ ἡ ἀπλῆ αὐτῆ λέξις «τὰ τέκνα μου» μετατρέπει τὸν τρόπον εἰς ἔλεον.

Ἴδου ποίας συγκινήσεως βαθείας ἐστερήθη ὁ Κ. Βίκτωρ Οὕγος ἀναστειλάς μέχρι τῆς τελευταίας λέξεως τοῦ δράματος τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὁ φόβος ἔπρεπε νὰ ἀποκαθαρθῇ διὰ τοῦ ἔλεου, ὁ τρόμος ν' ἀπολήξῃ καταμαλασσόμενος εἰς συγκίνησιν. Ἐγνωρίζον ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ὑπομένῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν φρίκην. Ἐν μόνον αἰσθημα καὶ μάλιστα τὸ τοῦ τρόμου δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὸν καταρτισμὸν τραγωδίας. Χρειάζονται δύο τοῦλάχιστον, ὅπως ἀνδεικνύονται διὰ τῆς

ἀντιθέσεως, καὶ συνδιαμειβόμενα, συγκινῶσι διαρκῶς καὶ ἀκόπως τὴν ψυχὴν. Ἄς καταλάβῃ καὶ κυριεῦσθῃ κατὰ κράτος τὴν ψυχὴν ὁ τρόμος· ἔστω ἀρκεῖ μόνον ὁ ἔλεος, ἐπελθὼν, νὰ καταπραύνη τὴν πληγὴν καὶ νὰ χύσῃ εἰς αὐτὴν τὸ βάλισκόν του. Τότε αἱ δύο συγκινήσεις διαδεχόμεναι ἀλλήλαις συγκινῶνται, καὶ ἀποβάλλουσιν ἢ μὲν τὴν ἄκραν αὐτῆς σκληρότητα, ἢ δὲ τὴν ἄκραν αὐτῆς μαλακότητα.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Ἐκ τῆς περὶ Κύπρου πραγματείας τοῦ κ. Ρ. Ἀμιλτον Λάγκ ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν τῆς νήσου, μεθερμηνεύοντα ὑπὸ τοῦ κ. Εὐρυβ. Ν. Φραγκοῦδη.

«Ἡ Κύπρος ἐπ' ἐσχάτων κατέστη δαψιλῆς μεταλλεῖον ἀνακαλύψεων τοῖς ἀρχαιολογοῖς. Πρὸ μακρῶν αἰώνων πάντες οἱ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων τάφοι, ἀνεγερμένοι ἐκ πελεκητῆς λίθου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἀνιχνεύθησαν, καὶ, μολοντί ὑφίστανται εἰσέτι πολλὰ τὰ ἐπιπροσθούντα, αἶ ἐν λόγῳ ἀνιχνεύσεις δὲν ἀπέληξαν εἰς μεγάλας ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα περὶ τῶν τάφων προγενεστέρων χρόνων. Οὗτοι ἐσκάφησαν ἐν τοῖς στέροις τῶν βουνῶν ἢ ἐλαξεύθησαν ἐν τοῖς βράχοις, καὶ κατ' ἄμφω, πεφροντισμένως ἐκλείσθησαν.

Παρὰ πᾶσι τοῖς εἰδωλολάτραις, οἱ θεοὶ ἐτιμῶρον αὐστηρῶς τὸ ἐγκλημα τῆς τυμβωρυχίας, πολλοὶ δὲ τάφοι περιέχουσιν ἐπιγραφάς, τρομερὰς ἐπικαλουμένας ποινὰς κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀποτολμώντων νὰ ταράξωσι τὴν ἡσυχίαν τῶν νεκτέρων. Ἀδιστάκτως, ἐνεκεν τοῦ πρὸς τοὺς τάφους σεβασμοῦ τούτου, θησαυροὶ οἷοι οἱ τῆς Τροίας ἔμενον ἀπαραβίαστοι διὰ μέσου τόσων γενεῶν, καίπερ μὴ ἀγνώστου διατελεσάσης τῆς ὑπάρξεως ἐκείνων. Διὰ τὸν λόγον τούτον ὀρώμεν τοὺς Ῥωμαίους σεβάζομένους ἐν Κύπρῳ τοὺς τάφους τῶν Κυπρίων καὶ τῶν Φοι-

νίκων, τῶν προηγησαμένων τούτων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ναοὺς αὐτῶν. Οἱ τῆς Ἀφροδίτης βωμοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ πᾶν λατρευτῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Venus, καὶ οἱ τοῦ Τυρίου Μελκάρθ ὑπὸ τῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Πρακλέους. Ἀπέκειτο εἰς τὸν χριστιανισμὸν νὰ ἐγκαινίσῃ τὴν ἐποχὴν τῶν συλήσεων ἐν τοῖς ναοῖς καὶ τῶν τυμβωρυχιῶν. Μνημεῖα ἐπὶ χιλιετίαν ὑπάρξαντα, καὶ ὧν ἐφείσθησαν πολυάριθμοι ἀγῶνες ἀνηλεῶς κατεθραύσθησαν ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου. Πᾶν ἀντικείμενον κεκτημένον πραγματικὴν, λόγῳ οὐσίας, ἀξίαν ἀφηρεθῆ, ἐνῶ τὰ ἔργα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην ἀπόλλυντο ὑπὸ τὰ ἐρείπια, ἀπερ οἱ φανατικοὶ ἐκεῖνοι συνήγειρον περὶ αὐτά. Πίντες οἱ ἀρχαῖοι τῆς Κύπρου ναοὶ μετὰ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, εἰσὶν οὕτω κατεχωσμένοι εἰς βάθος 9 — 15 ποδῶν ἐν τῇ γῇ ἀπὸ τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνος. Οἱ μετὰ τοὺς Ῥωμαίους χρόνους τάφοι ἔμενον ἄθικτοι, καθὼς διατελέσαντες ἀγνωστοί.

Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἀνεκαλύφθη ἐν τινὶ κήπῳ παρὰ τὴν Λάρνακα, τὸ περίφημον ἀγάλμα ὅπερ ὁ Σαργίν προσήνεγκε τοῖς Κυπρίοις ἀναξί τὸν 8ον π. Χ. αἰῶνα (1). Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον δὲν προσέφερεν ἢ 20 στερλίνας, ἐνῶ τὸ Βερολίνοιον τὸ ἀπήλαυσεν ἀντὶ 50 στερλινῶν (2). Εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν Κυπρίων ἀγαλμάτων, θαυμασιῶς διατηρούμενον, φέρει δὲ ἐπ' αὐτοῦ, σφηνοειδέσι γράμμασι, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἱστορίαν. Βραδύτερον εὐρέθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς παρὰ τὸ Ἰθάλιον ὑψώματος, ἡ ὀρειγάλκινος πλάξ τοῦ Ἰθαλίου, ἐνθα ἦν ἀξίσημειώτως ἐπιγραφὴ ἐκ 30 λέξεων καὶ 1300 στοιχείων διὰ Κυπριακῶν χαρακτήρων. Τὸ πολυτίμιον τοῦτο εὔρημα, μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐκ Βηρυτοῦ κ. Περιτιεῖ διὰ λογαριασμὸν τοῦ δευκὸς δὲ-Λουῖν. Ὁ κ. Περιτιεῖ, ὁ νουμιονέστερος καὶ εὐτυχέστερος ἀρχαι-

(1) Τὸ ἀγάλμα τοῦτο ἀεὺρέθη ἐν Λάρνακι τῷ 1845.

(2) Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἠγόρασεν αὐτὸ ἀντὶ χιλίων ταλλήρων.

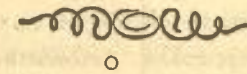
οσυλλέκτης τῆς Συρίας, ἐξηκολούθησεν ἀποκτεῖν πολυαριθμούς Κυπριακὰ ἀρχαιοτάτην. Χάρης δὲ ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τοῖς νομίσμασι τούτοις ὁ δούξ δὲ—Λουὶν ἠδυνήθη νὰ ἀποκαλύψῃ τοῖς φιλόλογοις τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο γεγονός, ὅτι οἱ Κύπριοι ἐκέκτηντο ἴδιον γραφικὸν σύστημα. Οὐδαμῶς ὀφείλομεν νὰ ξενηζώμεθα ὅτι αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ δούξ, γινόμεναι ἀτελῶς καὶ ἐν ἧ, ἄλλως τε, διετέλει ἀγνοία τῆς κλειδῆς τῆς ἐν λόγῳ γραφῆς, ἐξηλέγχθησαν κατόπιν ἀνακριθεῖς καὶ ἡμαρτημένα. Ἐν συστάσει πέντε χαρακτήρων, συχνὰ ἀπαντώντων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ πᾶσι μονοῦ τοῖς νομίσμασιν ἐνθα εἰσὶν ἐγγεγραμμένα Κυπριακὰ στοιχεῖα, ὁ δούξ Λουὶν ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἀσφαλῶς τὴν λέξιν «Σαλαμίς», καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς μόνης ταύτης λέξεως ἀναδιωγράψισε πᾶσαν τὴν κυπριακὴν γραφὴν. Ἐνῶ Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ φιλόλογοι παρεδίδοντο εἰς μελέτας συγκριτικῆς γλωσσολογίας, νέοι ἀνιχνευταὶ εὔρον πολλὰς νέας ἐπιγραφάς. Ὁ κόμης Βογκὲ καὶ ὁ κ. Βαδινγκτῶν, λαβόντες ἐπιστημονικὴν ἀποστολὴν ἐν Κύπρῳ, εὔρον ἐξίσου ἀξιόλογον ἀριθμὸν σπουδαίων ἀντικειμένων, ἐν οἷς καὶ λίθου τμήμα φέρον 5 στοιχεῖα Κυπριακὰ καὶ 6 ἑλληνικά. Ὁ κόμης Βογκὲ ἐνόμισεν ὅτι εὔρε διγλωσσὸν ἐπιγραφὴν δίδουσαν τὴν κλειδὰ τῆς κυπριακῆς γραφῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν ἐν τῇ ἀποπειρᾷ αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ, χωρὶς μοι ἔφερε τὴν λαθὴν κοχλιαροῦ ἀργυροῦ, ἐφ' ἧς ἀνεκάλυψα βραχεῖαν ἐπιγραφὴν διὰ κυπριακῶν χαρακτήρων, καλῶς διατηρουμένων, δι' ὧν κατέγεινα νὰ ἐξελέγξω τὰ πορίσματα τοῦ δούξ δὲ Λουὶν, καὶ, μολονότι ἡ κυπριακὴ γραφὴ ἦν δι' ἐμὲ μυστήριον, ἐπίσθη ἐν ἐμὲ ὅτι ἡ ἐρμηνεία τοῦ δὲ Λουὶν ἦν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον σφαλερὰ. Ἐνθα ἀνέγνω «Σαλαμίς» φρονῶ ὅτι ἔδει νὰ ἀνεγινώσκετο «βασιλεὺς» ἢ «βασιλείον», ἀλλ' ἐξέφραζον ἀπλῆν ὑπόθεσιν. Ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας Ceccaldi ἤρξατο τότε τῆς ἐξερευνησεως τῆς νήσου καὶ ἐστάθη εὐτυχῆς νὰ ἐπιτύχῃ ἐνδιαφερούσας ἀρχαιοτάτας, ὧν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ συνέταξε λεπτομερῆ περιγραφὴν δημοσιευθεῖσαν

διὰ τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως», Ἐγὼ αὐτὸς ἀπέκτησα ἀντὶ 4 1)2 στερλινῶν λαμπρὸν χρυσοῦν νόμισμα τῆς Εὐαγγελικῆς δυναστείας, ὅπερ κατὰ χάριν παρεχώρησα πρὸς τὸν στρατηγὸν Φόξ ἀντὶ 80 στερλινῶν εἶχον αὐτὸ ἀγράφει ἔνεκεν τῆς τεχνικῆς αὐτοῦ ἀξίας, ἀλλ' ἀνεγνώρισθῃ ὅτι ἦν μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, διότι ἕως σήμερον δὲν ἀνευρέθη ὁμοιον. Τῷ 1868, μετ' ἀπλετον ὑετὸν, χωρῖται τοῦ Ἰταλίου, διερχόμενοι παρὰ τὰς ὑπώρειας λόφου ἀρκτικῶς τῆς κόμης αὐτῶν κειμένου, καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε φρέαρ καλούμενον «Λάκκος τοῦ Νικολῆ», εὔρον κάλλιστα διατηρημένα ἀρχαῖά τινα ἀγγεῖα, ὧν τὸ ἐν πλείστα νήσαν. Σκεφθέντες εὐλόγως ὅτι δὲν ἤθελον βραδύνει νὰ κάμωσι νέας ἀνακαλύψεις, ἀνίχνευσαν τὸν λόφον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐνθα εὔρον, πρὸς πολλὴν αὐτῶν ἐκπληξιν, τάφους ὁπόθεν ἐξήγαγον πολυάριθμα ἀγγεῖα καὶ λόγγας τινὰς ἐξ ὀρειχάλκου. Ἡ ἀγγελία τῶν ἀνακαλύψεων τούτων διεδόθη ταχέως, πολλοὶ δὲ τῶν ἀγροτῶν, περιεθόντες εἰς δυστυχίαν ἔνεκεν τῆς καταστροφῆς τῆς συγκομιδῆς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀκρίδος, ἐπελάθοντο ἀνασκαφῶν. Ὅτε ἀφιόμην ἐπὶ τόπου, εὔρον τὸν κ. Ceccaldi ἤδη ἀποκατεστημένον ἐκεῖσε, μεθ' οὗ προέβημεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὄλων τῶν εὐρημάτων. Οἱ χωρῖται τοῦ Ἰταλίου, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν ἐπιτυχιῶν αὐτῶν, ὠργάνισαν νέας ἐν τοῖς τάφοις ἀνασκαφὰς καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἠΐξανον κατὰ λόγον τῶν εὐρημάτων. Ἡ συλλογὴ τοῦ Πρόξενου τῆς Ἀμερικῆς κ. Κισνόλα, ἄρξασα ἡ τελευταία, εἵμαρτο νὰ γείνη ἡ ὠραιότερα καὶ πληρύτερα. Οἱ οἶκοι ἡμῶν ἦσαν παρεμπερεῖς πρὸς ἀποθήκας ἀργιλοπλαστικῆς, καθὸ περιέχοντες δεκάδας χιλιάδων ἀγγείων ἀνηκόντων εἰς χιλιάδας τάφων. Οἱ χωρῖται τοῦ Ἰταλίου ὠφελούντο ἐκ τῆς νέας αὐτῶν βιοτεχνίας, ἧς κατενόησαν πᾶσαν τὴν ἀξίαν, διὰ τὴν ἀτυχίαν τῶν ἀγοραστῶν.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ 1869, ὅτε ἤδη ἤμην ἀπηυδακῶς ἐκ τῶν ἐξ ἀργίλου καὶ ὑάλου ἀγγείων μου προσεκλήθη νὰ μεταβῶ εἰς Ἰταλίον, διότι εἶχον γείνει θαυμασταὶ ἀνακαλύψεις.

εἶχεν εὐρεθῆ νὰς ἐν Ἰταλίῳ μετὰ παντὸς τοῦ περιεχομένου εἰς 9 ποδῶν βάθος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὃν ἀπεφάσισα νὰ ἐκχώσω, προβαίνων μεθοδικῶς. Ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἀμοιβὴ ὑπερέβη τὴν προσδοκίαν μου. Ἐν τοῖς εὐρημασιν, ὅπερ ἔπεσαν εἰς χεῖράς μου ὑπῆρχε λίθος, ἦν δὲν ἤθελον ἀνταλλάξει πρὸς πάντας τοὺς θησαυροὺς τῶν Κυπριακῶν τάφων.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΗΣ ΤΙΜΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ.

Υπὸ ***

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ἄνῃγερα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδον· εἰς ἄγριος ἄνθρωπος φέρων μέγα ὄζωδες ρόπαλον, ἤρχετο πρὸς ἐμέ. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο ἀνάστημα γίγαντος (τοῦλάχιστον ἡ πρώτη ἐκπληξίς οὕτω μὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσω,) ἡ δὲ χροιά τοῦ δερματός του εἶχε τὴν κιτρίνην τῶν (μιγάδων μελκνότητα, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἐξεῖχε ἀπαισιῶς τὸ λευκὸν τοῦ πεπλανημένου ὀφθαλμοῦ του. Ἀντὶ ζώνης εἶχε χονδρὸν σχοινίον διπλωμένον περὶ τὸ πρᾶσινον βραμβάκερον ἔνδυμά του, καὶ ἐν αὐτῷ πλατεῖαν μάχαιραν πλησίον ἐνὸς πιστολίου. Ἡ φωνὴ ἐπανελήφθη καὶ βραχίον στυβαρὸς μὲ ἐκράτησεν ἰσχυρῶς. Ἡ φωνὴ ἀνθρώπου μοι ἐνεποίησε τρόμον, ἀλλ' ἡ θέα ἐνὸς κκούργου μοι ἔδωκε θάρρος. Ἐν ἡ εὐρισκόμην καταστάσει εἶχον λόγους νὰ τρέμω πρὸ παντὸς τιμίου ἀνθρώπου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸ ἐνὸς ληστοῦ.

«Τίς εἶσαι;» εἶπε τὸ φάσμα ἐκεῖνο.

«Εἶς ὁμοίός σου» ἦτο ἡ ἀπάντησίς μου, «ἐὰν πραγματικῶς εἶσαι ὁποῖος φαίνεσαι».

«Ἀπ' ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ὁδὸς . . . τί ζητεῖς ἐδῶ;»

«Διατί ἐρωτᾷς;» ἀπήντησα μετὰ πείσματος.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ παρετήρησε δις ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡσεὶ ἤθελε νὰ παραβάλλῃ τὴν μορφήν μου. «Ὁμιλεῖς βαναύσεως ὡς εἰς ἐπαίτησιν» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Πιθανόν. Χθὲς ἀκόμη ἤμην τοιοῦτος».

Ὁ ἄνθρωπος ἐγέλασε. «Ἡδύνατό τις νὰ ὀρκισθῇ περὶ αὐτοῦ». ἀνέκραξε. «Καὶ τὴν ἀκόμη δὲν θὰ ἤξιζες διὰ καλλίτερόντι».

«Λοιπὸν διὰ τι χειρότερον» εἶπον καὶ ἠθέλησα νὰ προχωρήσω.

«Βραδύτερον, φίλε. Τί σε διώκει οὕτω; Τί ἔχεις νὰ χάσης;»

Ἐσκέφθην ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Δὲν ἤξεύρω πῶς μοι ἤλθεν ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ εἶπον βραδέως. «ἡ ζωὴ μου εἶναι βραχεῖα, ἀλλ' ἡ κόλασις διαρκεῖ αἰωνίως».

Μὲ ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτί. «Κατηραμένος νὰ ἤμαι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἂν καθ' ὁδὸν δὲν προσέκρουσας ἐπ' ἀγρόνῃς τινός».

«Καὶ τοῦτο πιθανόν εἶναι νὰ συμβῇ. Λοιπὸν, καλὴν ἀντάμωσιν σύντροφε!»

«Ἄς ἦνε σύντροφε!» ἀνέκραξε, ἐνῶ συγχρόνως ἐξαγαγὼν φιάλην ἐκ κασσιτέρου ἀπὸ τοῦ κινητικῶν σάκκου του, ἐρρόφησε γενναίως, καὶ κατόπιν μοι ἔτεινεν αὐτήν. Ὁ δρόμος καὶ ἡ ἀγωνία εἶχον ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις μου, καὶ διαρκούσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας οὐδὲν εἶχε τεθῆ ἐπὶ τῶν χειλέων μου. Ἐροπούμην ἤδη ὅτι θὰ ἀποθάνω τῆς πείνης ἐν τῷ δάσει ἐκεῖνον ὄπου, δὲν ἠδύναμην νὰ ἐλπίσω ἀναψυχὴν τινα

Δύναται τις νὰ κρίνῃ πόσον εὐχαρίστως ἐδέχθην τὴν προσφερομένην μοι ὑγείαν. Νέα δύναμις ἐχύθη, μετὰ τοῦ ἀναψυκτικῶν ἐκεῖνου ποτοῦ, εἰς τὰ μέλη μου, καὶ νέον θάρρος εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ ἐλπίς, καὶ ἔρωσ πρὸς τὴν ζωὴν. Ἠρχισα νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἤμην ἀκόμη ἐντελῶς ἄθλιος. Τόσην δύναμιν εἶχε τὸ ἐνεργητικὸν ἐκεῖνο ποτόν. Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἡ κατάστασις μου ἐβελτιούτο, διότι, ἐπὶ τέλους, μετὰ χιλίας ἐξαπατηθείσας ἐλπίδας, εὔρον μίαν ὑπαρξιν, ἣτις μοι ὠμοίαζε. Ἐν ἡ καταστάσει εἶχον φθάσει, καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τῆς κολάσεως ἠδύναμην νὰ συμπύω, ἵνα ἔχω ἕνα ἐμπεπιστευμένον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἐγὼ τὸν ἐμιμήθη.

«Τὸ ποτόν σου μὲ εὐηρέστησε» τῷ εἶπον

«Πρέπει να γνωρισθῶμεν». Ἀνάψας δὲ τὴν πίππαν του, ἐκάπνιζεν.

«Μετέρχεσαι πρὸ πολλοῦ τὸ ἐπάγγελμα;»

Μὲ παρετήρησεν «Τί θέλεις νὰ εἶπης;»

«Υπῆρξε συγχὰ αἰματηρὸν;» καὶ ἐξήγαγεν τὴν μάχαιραν ἐκ τῆς ζώνης του.

«Τίς εἶσαι;» εἶπεν ἔντρομος, καὶ ἔρριψε τὴν πίππαν του.

«Εἶς δολοφόνος, ὡς σύ — ἀλλ' ὅμως ἀρχάριος».

«Μὲ ἤτένισε πάλιν, καὶ ἔλαβε τὴν πίππαν του.

«Εἶναι ἐδῶ ἡ πατρὶς σου;» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

«Τρεῖς λεύγας μακράν. Εἶμαι ξενοδόχος τοῦ Ἥλιου εἰς τὸ Α. . . . ., ἐὰν ἤκουσάς ποτε περὶ ἐμοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεπήδησεν, ὡς δαιμονιῶν. «Ὁ θηρευτὴς Βόλφ», ἀνέκραξε βιακῶς.

«Καλῶς ἤλθες, σύντροφε, καλῶς ἤλθες!» ἀνεφώνησε τινάσσων ἰσχυρῶς τὰς χεῖράς μου.

«Ἦναι εὐτύχημα ὅτι σὲ ἔχω πλησίον μου ξενοδόχε τοῦ Ἥλιου! Πρὸ πολλῶν ἡδῆ ἐτῶν σκοπτομαι νὰ σὲ ἀποκτήσω. Σὲ γνωρίζω καλῶς. Ἐξεύρω τὰ πάντα. Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἤλπισα ἐπὶ σέ».

«Ἦλπισας ἐπ' ἐμέ; καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;»

«Ὅλη ἡ χώρα γνωρίζει τὸ ὄνομά σου. Ἐχεις ἐχθρούς, εἰς αὐλικὸς σὲ κατεδίωξε, Βόλφ! Σὲ κατέστρεψαν, προσηνέχθησαν ἀνιλεῶς πρὸς σέ».

Ὁ ἄνθρωπος ἐξήφθη — «Διότι ἐφόρευσας ἔν ζευγος χοίρων τοὺς ὄποιους ὁ ἡγεμὼν ἔχει νὰ βόσκωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς μας καὶ εἰς τὰς πεδιάδας μας, σὲ ἔκλεισαν, ἐπὶ ἔτη εἰς τὰς φυλακάς καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ, σοὶ ἀφῆρασαν τὴν οἰκίαν καὶ τὸ ξενοδοχεῖόν σου, σὲ κατέστησαν ἐπαίτην. Ἐφθάσαμεν λοιπὸν ἕως ἐκεῖ ἀδελφέ, ὥστε εἰς ἄνθρωπος νὰ μὴ ἀξίξῃ πλειότερον ἐνὸς λαγοῦ; . Δὲν εἶμεθα ἀνώτεροι τοῦ κτήνους; Καὶ εἰς ἀνὴρ, ὡς σύ, ἡδύνατο νὰ τὸ ὑπομείνῃ;»

«Ἡδύναμην νὰ τὸ μεταβίλω;»

«Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν τώρα. Ἀλλ' εἰπέμοι,

πόθεν λοιπὸν ἔρχεσαι ἤδη; καὶ τί κατὰ νοῦν σχεδιάζεις;»

Τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν μου. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ περιμείνη τὸ τέλος, ἀνεπήδησε μετὰ φαιδρᾶς ἀνυπομονησίας, καὶ μὲ ἔσυρε κατόπιν του. «Ἐλθέ, ἀδελφέ ξενοδόχε τοῦ Ἥλιου,» εἶπεν, εἶσαι ἤδη ὠριμος, ἤδη σὲ ἔχω ὡς σὲ ἐχρειαζόμην. Θὰ προσκτήσω δόξαν, διὰ σοῦ, ἀκολουθεῖ μοι!»

«Ποῦ θέλεις νὰ μὲ ὀδηγήσῃς;»

«Μὴ ἐρωτᾷς πολλά. Ἀκολουθεῖ». Καὶ μὲ ἔσυρε διὰ τῆς βίας.

Ἐπροχωρήσαμεν ἐν τέταρτον τῆς λεύγης. Τὸ δάσος ἐγένετο βαθμηδὸν μᾶλλον ἀπόκρημνον, δύσβατον καὶ ἀγριώτερον, οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους τὸ σύριγμα τοῦ ὀδηγοῦ μὲ ἐξήγειρε τοῦ ρεμβασμοῦ μου. Ἡγεῖρα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον ἰστάμεθα πρὸ τοῦ ἀποτόμου κρημνοῦ ἐνὸς βράχου, ὅστις ἀπέληγεν εἰς βαθὺν βάραθρον. Δεύτερον σύριγμα ἀνταπεκρίθη ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ βράχου, καὶ μία κλίμαξ ἀνῆλθεν, ὡς ἀφ' ἐαυτῆς, ἐκ τοῦ βάθους. Ὁ ὀδηγός μου ἐπήδησε πρῶτον ἐπ' αὐτῆς, καὶ μ' ἐφώνησε νὰ περιμένω, ἕως οὗ ἐπανέλθῃ. Πρέπει νὰ δέσω πρῶτον τὸν κύνα, προσέθεσεν, εἶσαι ξένος ἐδῶ, καὶ ἡδύνατο νὰ σὲ κατασπαράξῃ. Καὶ κατήλθεν ἀμέσως. Ἦδη ἰστάμην μόνος πρὸ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι ἡμῖν μόνος. Ἡ ἀπερισκεψία τοῦ ὀδηγοῦ μου δὲν διέφυγε τὴν προσοχήν μου.

Γενναῖα ἀπόφασιν ἐχρειαζέτο μόνον ἵνα ἀνασύρω τὴν κλίμακα, καὶ οὕτω ἡμῖν ἐλεύθερος, ἡ δὲ φυγὴ μου ἐξησφαλισμένη. Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἐσκέφθην. Εἶδον ἐν τῷ βάραθρῳ, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ μὲ δεχθῇ μοι ἀνεπὸλοι ἀμυδρῶς τὴν ἀβύσσον τῆς κολάσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδεμία πλέον ὑπολείπεται σωτηρία. Ἦρχισα νὰ φρικῶ πρὸ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθῆσω μόνον μία ταχεῖα φυγὴ ἡδύνατο νὰ μὲ σώσῃ. Ἀποφασίζω αὐτὴν — ἐκτείνω ἤδη τὸν βραχίονα πρὸς τὴν κλίμακα — ἀλλ' αἴφνης φωνὴ βροντώδης προσβάλλει τὴν ἀκοήν μου, ὡς γέλιος σαρκαστικὸς κολάσεως. «Τί φοβεῖται νὰ χάσῃ εἰς δολοφόνος; — καὶ ὁ βραχίον μου κα-

LOUIS NOIR.

ἸΟ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἐνθα ὁ Μπαρμπαντώνης καὶ οἱ δύο χωροφύλακες τοῦ χωρίου Προσῆ-Διζαβαλουὰρ περισταταὶ εἰς θήραν οἶαν οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ καθ' ὅλον τὸν βίον των.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἦτο καλὸς κατὰ βῆθος ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Ἠγάπα τὸν καλὸν οἶνον καὶ συγχὰς ἔσπενδε τῷ Βάκχῳ σπονδᾶς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐμίσει δὲ σφόδρα τοὺς λαθροθήρας καὶ ἔτρεμε καὶ ἐσταυροκοπεῖτο, ὅταν ἤκουε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ.

• Συμπεραίνει λοιπὸν ὁ ἀναγνώστης, ὅποιαν ἤσθάνθη ὁ Μπαρμπαντώνης ὄργην καὶ ἀνησυχίαν ὅταν ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ ὀάσει τὰ ἴχνη διπόδου, ἀγνώστου ὄλως εἰς αὐτὸν ἀλλὰ προδήλως κακοποιοῦ! Ἐν συνευθῆσει ἐπίστευεν, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἦναι τίμιοι ἄνθρωποι ὑποδεδυμένοι τόσῳ ἀλλόκοτα ἀσιανὰ πέδιλα.

Τὸν εἶδομεν ἀποσυρθέντα εἰς τὴν λόχμην μετὰ τοῦ μολοσσοῦ του, οὗ αἱ κινήσεις κατεδείκνυον μεγάλην ἀνησυχίαν.

Πράγματι δὲ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ δάσος ἦτο ἀναστατωμένον, ὡς εἰ διήλθον ἐκεῖθεν πολλοὶ θηρευταὶ ἠκούοντο δ' ἐγγύτατα φωναί, κελεύσματα καὶ ὕλακαί. Οἱ παραβάται τῶν περὶ θήρας ἀστυνομικῶν διατάξεων ἦσαν ἐκεῖ που, ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τόσῳ αὐθάδεις ὥστε ν' ἀδιαφορῶσι τελείως περὶ τῆς περιουσίας τοῦ δασοφύλακος.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἤσθάνθη ἀνορθουμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του· ἀλλ' ἀναλαβὼν ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐξήγαγε τὴν ταμβακοθήκην του, ἥτις κατὰ τὰς δυσκόλους περιπτώσεις ἦτο τὸ ὑ-

ταπίπτει παράλυτος. Τετέλεσται δι' ἐμὲ, ὁ χρόνος τῆς μετανόιας παρήλθε, καὶ ὁ ὑπ' ἐμοῦ τελεσθεὶς φόνος ἠγείρετο ὀπιθῆν μου, ὡς βράχος, καὶ ἀπεκάλυψε διὰ παντὸς τὴν ὀπισθοχώρησίν μου. Συγχρόνως ὁ ὀδηγός μου ἀνεφάνη καὶ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ὤφειλον νὰ κατέλθω. Δὲν ἡδύναμην πλέον νὰ ἐκλιέξω, καὶ κατέβην ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Μόλις ἐπροχωρήσαμεν ὀλίγα βήματα ὑπὸ τὸν βράχον, εὐρεῖα ἔκτασις, ἐν τῷ βυθῷ, καὶ καλύβαι τινὲς ἐφάνησαν. Ἐν τῷ μέσῳ τούτων ὑπῆρχε στρογγύλη πρασιὰ, ἐφ' ἧς ἐκάθητο δέκα ὀκτὼ ἢ εἴκοσιν ἄνθρωποι· περίξ μιᾶς περᾶς. «Ἰδοῦ, σύντροφοι,» εἶπεν ὁ ὀδηγός μου καὶ μὲ ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου. «Ἰδοῦ ὁ ξενοδόχος τοῦ Ἥλιου, ὑποδέχθητέ τον». Ὁ ξενοδόχος τοῦ Ἥλιου! ἀνεφώνησαν ὅλοι συγχρόνως, καὶ ὅλοι ἠγέρθησαν, καὶ συνωθούντο περὶ ἐμὲ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Πρέπει νὰ τὰ ὁμολογήσω; Ἡ χαρὰ ἦτον ἀνυπόκριτος καὶ ἐγκάρδιος. Ἐμπιστοσύνη καὶ σεβασμὸς ἀνέλαμψαν ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων· ὁ εἶς μοι ἔσφιγγε τὴν χεῖρα, ὁ ἕτερος μὲ ἔσυρεν ἐμπιστευτικῶς ἐκ τοῦ ἐνδύματος, ἡ ὅλη σκηνὴ παρίστα τὴν ἐπάνοδον ἀρχαίου καὶ πολυτίμου γνωρίμου. Ἡ ἔλευσίς μου εἶχε διακίψει τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον μόλις εἶχεν ἀρχίσει. Τὸ ἐξηκολούθησεν καὶ μὲ ἠνάγκασαν νὰ πῶ μετ' αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευσεῶς μου. Κυνήγιον παντὸς εἶδους ἀπετέλει τὸ γεῦμα, καὶ ἡ φιὰλή τοῦ οἴνου μετέβαινε ἀκουράτως ἀπὸ γείτονος εἰς γείτονα. Εὐζωῖα καὶ ὁμόνοια ἐφαίνοντο ἐμφυχούσαι ὅλην τὴν συμμορίαν, καὶ οἱ πάντες ἡμιλλῶντο, νὰ μοι δεῖξω τὴν ἀχαλίνωτον χαρὰν των.

Μὲ ἐτοποθέτησαν μετὰξὺ δύο γυναικῶν, ἔνθα ἦτο ἡ τιμητικὴ θέσις τῆς τραπέζης. Περιέμενον νὰ ἴδω τὰ ἐξαμβλώματα τοῦ φύλου των, ἀλλὰ πόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἐκπληξίς μου, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰσχυρᾶς ἐκείνης συμμορίας ἀνεκάλυφα τὰς ὠραιότερας γυναικείας μορφὰς ὅσαι ποτὲ διήλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

(ἀκολουθεῖ.)

στατον καταφύγιον διὰ ἐμπνεύσεις, καὶ ἐρρόφησε γενναῖον ταμβάκου λῆμα.

— Γὰρ νὰ ἰδοῦμεν, εἶπε· δὲν πρέπει νὰ στραβώθηκα καὶ δὲν ὄνειρεύομαι ὡσάν τὴν περασμένην νύκτα, πῶς ὅτι τάχαντες μ' ἔδεσαν οἱ ἀναθεματισμένοι αὐτοὶ κατεργαροί, ποῦ κυνηγῶν κρυφά, καὶ πῶς ὅτι ὕστερα μου ἔβαλαν τὸ κυνήγι 'μπροστάς' τῆ μύτη μου. Ὅχι! δὲν κοιμοῦμαι τώρα.

Ἠγήθη καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μολοσσοῦ εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος ἀκρωόμενος καὶ ἐρευρῶν τὰ περίεξ. Εἶχε δὲ προχωρήσει ἑκατὸν σχεδὸν βήματα, ὅτε ἀντήχησεν ἐκπυροκρότησις. Ὁ δασοφύλαξ καὶ οἱ κῶν ἔστησαν, ἀνταλλάσσοντες οἴονε βλέμματα συνεννοήσεως πρὸς ἀλλήλους.

— Οἱ! κακούργοι! ἐφαίνετο σκεπτόμενος ὁ κῶν.

— Οἱ οὔτιδανοί! ὑπετονθόρουζεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

Ἐπανελάθον τὴν πορείαν των, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ δασοφύλαξ ἐνόμισεν, ὅτι διέκρινε μεταξὺ δύο λοχμῶν μορφὴν ἀνθρωπίνην, τόσφ ὅμως ἀλόκοτον καὶ παράδοξον, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Διάτανα! εἶπεν· ἴδὼν δὲν ἐγνώριζα τὸν ἑαυτό μου, θὰ ἔλεγα πῶς ὅτι φοβοῦμαι, ἀφοῦ δὲν σκαμπάζω καλὰ καλὰ. Νὰ πάρῃ ὁ Εἶξ ἀπὸ δῶ! Νὰ πάλιν τὸ διαβολεμένο ἐκεῖνο πιστόλι 'μπροστά μου.

Ἦτο πράγματι ἀνθρώπου ἢ μᾶλλον γίγαντος ἡ μορφή, ἣν εἶχε παρατηρήσει ὁ δασοφύλαξ. Ἦτο ὑψηλὸς βέβαια ἐξ πόδας καὶ ἔφερε μέγιστον ἀχύρινον πῆλον ὑψηλὸν κατὰ ἓνα καὶ ἡμισὺν πόδα καὶ καταλήγοντα εἰς κῶνον μὲ ὑπερμεγέθη ἄκρα, ἐπιστεφόμενοι δὲ ὑπὸ μεγάλου πετροῦ πολυτιμοτάτου.

Ἐφόρει βραχὺ ναυτικὸν ἐπανοφώριον μετ' ἐπικαλύμματος ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος, πεποικιλένον διὰ βοστρύχων, περιεζωννύετο δὲ κασιμίριον καὶ ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ ὑπῆρχεν ὀλόκληρον ὄπλοστάσιον μαχαιρῶν καὶ πιστολίων, πεποικιλένων διὰ πολυτίμων λίθων ἀπαστραπτόντων.

Προφανῶς ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ξένος, εἰς δὲ τὸν Μπαρμπαντώνην ἐφαίνετο ὑποπτος, ὡς τι ὄν ὑπερφυσικόν, οἷα τὰ μυθολογούμενα, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ δράμῃ καὶ συλλαβῶν παραδῶσῃ αὐτὸν εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Μόνον ἀναλογιζόμενος τὸ τοιοῦτον, ἔτρεμεν.

Ἐν τούτοις ὁ δασοφύλαξ ἔλαβεν ἀπόφασιν τινα· ὑπολογίσας, ὅτι οἱ κυνηγοὶ ἀπεῖχον περὶ τὰ διακόσια βήματα, ἠθέλησε παρακάμπτων νὰ προκαταλάβῃ αὐτοὺς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. Τὸ κατόρθωσε δὲ μετὰ δεξιότητος καὶ ἀποκρυβεῖς παρετήρησε ἐν ἀνέσει καὶ ἠρήθησεν αὐτοὺς Ἦσαν δώδεκα περίπου, ἐνδεδυμένοι ὡς ὁ παράδοξος ἀνὴρ, ὃν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ μικροῦ, καὶ ὀπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, κατεδίωκον ὀριζοντίως, προηγούμενων ἀλλοκότων κυνηγετικῶν κυνῶν, τὸ θήραμα. Βεβαιωθεὶς περὶ πάντων ἠγήθη ἅμα τῇ παρελάσει τῶν ἀγνώστων καὶ καλέσας χαμηλοφώνως τὸν μολοσσὸν του ἔτρεξε πρὸς ἀτραπὸν διατέμνουσαν τὸ δάσος.

— Εἶναι ἡ ὥρα ἐπτά, καὶ πρὶν νυχτώσῃ θὰ φθάσω 'ς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς.

Δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸν μονόλογόν του ὅτε ἠκούσθη ὑποκώφως τὸ τακτικὸν κάλπικσμα δύο ἵππων, εὐκόλως δ' ἀνεγνώρισεν ὁ Μπαρμπαντώνης ὅτι ἦσαν δύο χωροφύλακων, ἐνωμοτάρχου καὶ ἐνὸς χωροφύλακος. Εἶχον οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες τὸ παράστημα γνησίων καὶ ἀτρομήτων στρατιωτῶν, καὶ δικαίως ἔχαιρον ἐν τοῖς περιχώροις ὑπόληψιν ἀνδρείων καὶ φρονίμων, εὐσυνειδήτως καὶ ἀκαμάτως ἐπιτελούντων τὰ καθήκοντά των.

Ὁ Μπαρμπαντώνης ἔδραμεν εἰς συνάντησίν των.

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου, ἀνέκραξε πησιάσας τοὺς δύο στρατιωτικούς. Φθάνετε 'ς τὴν ὥρα, κύρ χωροφύλακες.

— Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς καὶ μὲ τόνον φωνῆς σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον εἶπε.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχετε νὰ με ὀμιλήσετε περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν ὑπηρεσίαν, Μπαρμπαντώνη! Ἀποκριθῆτε κατηγορηματικῶς.

— Ναί, κύρ ἐνωμοτάρχη, γιὰ πράγματα

τῆς ὑπηρεσίας, ἀπήντησεν ὁ Μπαρμπαντώνης παραχθὲς ὀλίγον διὰ τὸ σοβαρὸν τοῦ ὕφους τοῦ ἐνωμοτάρχου.

— Τό τες τὸ λοιπὸν, ἐπανελάθον ὁ ἐνωμοτάρχης, σὲ διατάττω νὰ μὴ ἀστείζεσαι, ὡς κάμνεις συνήθως· ἀκολούθως νὰ ἀπέχῃς ἀπὸ συμπαροβολᾶς ἀνοικείους.

— Ἀνοικείους!

— Καὶ ἀπρεπεῖς!

— Μὰ, κύρ ἐνωμοτάρχη . . . .

— Μὰ καὶ μὰ, δὲν χωρεῖ ἐδῶ! Εἶπες κύριοι χωροφύλακες, καὶ ἡ λέξις κύριοι εἶναι μία συμπαροβολή, διὰ νὰ πειράζῃτε σεῖς οἱ πολῖται τοὺς στρατιωτικούς. Δὲν εἴμεθα κύριοι ἡμεῖς, ἀλλὰ στρατιωτικοί.

— Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔχει δίκαιον, ὑπέλαθεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης καταταραχθεὶς. Τό τε λοιπὸν . . .

— Τί; Πάλιν τὰ ἴδια!

— Πῶς τὰ ἴδια;

— Πάλιν ἀστεϊσμούς!

— Μὰ δὲν εἶπα ἀστεϊσμόν, ἐνωμοτάρχη.

— Εἶπες καὶ εἶπες! τό τες, ἐνῷ ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ λέγομεν τό τες καὶ ὄχι τό τες ὡς οὗτοι; καλαμαράδες ἑσᾶς τοὺς πολῖτας.

— Ὁ ἐνωμοτάρχης ἔχει δίκαιον, προσέθηκε ὁ χωροφύλαξ.

— Τώρα, φίλε μου, ἐξακολούθησε τὴν ἐκθεσίν σου, ὑπέλαθεν ὁ ἐνωμοτάρχης μαλαχθεὶς.

— Νὰ τί τρέχει εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης. Τὸ δάσος εἶναι γεμάτο ἀπὸ κυνηγούς.

— Πῶς; ἀνέκραξαν συγχρόνως οἱ δύο χωροφύλακες.

— Εἶναι καμμία δεκαρτὰ καὶ κυνηγοῦν σὰν νὰ ἦταν 'ς τὰ σπήτιά τους μαζί μὲ τὸν παραφέντη μου.

— Τότες λοιπὸν ἐμπρός, ἀνεβόησεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀναλαβῶν τὰ ἦνια.

— Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ὁ Μπαρμπαντώνης. Πρέπει νὰ 'ξέρητε πῶς ὅτι αὐτοὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν εἶναι ἀνθρώποι σὰν ἡμᾶς.

— Πῶς; ἠρώτησαν συγχρόνως οἱ χωροφύλακες.

— Δὲν εἶναι σὰν κ' ἑσᾶς καὶ σὰν κ' ἐμένα. Εἶχον κάτι φορέματα ἀνάτσλα, καπέλα, ψηλά ὡς τὸν οὐρανὸν, γενειάδα ἓνα μέτρο μακρὰ, ζωνάρια κάθε λογῆς, ἄρματα μαλαμματένια καὶ ἀσημένια, καὶ . . . .

— Καλὲ τί λέγεις, Μπαρμπαντώνη; ἔκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἐκπλαγεῖς.

— Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἐπανελάθον ὁ Μπαρμπαντώνης, μοῦ φάνηκαν, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ κ' ἐγώ; ἀλλόκοτοι, πηρᾶξεν καὶ ἐπικίνδunami.

Ὁ ἐνωμοτάρχης σκεφθεὶς ἐπὶ τινεσ στιγμάς εἶπε μετ' ὕφους ἀμφιβολίαν ἐμφαίνοντος.

— Τοὺς εἶδες μὲ τὰ μμάτια σου, Μπαρμπαντώνη;

— Ναί, ναί! Μὲ τὰ μμάτια μου τοὺς εἶδα, ὡς βλέπω καὶ σᾶς, μὲ τὸ συμπάθειο ἐνωμοτάρχη. Μάλιστα ὁ ἓνας εἶχε τὰ μαλλιά κάτασπρα καὶ τὴν γενειάδα οὐλο τὸ ἴδιο.

— Διάβολε! ἔμπρός λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

Εἰσέδυσαν εὐθέως εἰς τὸ δάσος διὰ τῶν ἀτραπῶν, τοῦ Μπαρμπαντώνη ὀδηγοῦντος. Μετά τινεσ δὲ λεπτά, ὁ ἐνωμοτάρχης διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Μπαρμπαντώνη! εἶπε. Εἶσαι βέβαιος πῶς δὲν ἐγελάσθηκες;

— Παναγία μου, ἐνωμοτάρχη! 'μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν ἦναι βέβαιος γιὰ πράγματα ποῦ τοῦ φάνηκε πῶς τὰ εἶδε;

— Τότες λοιπὸν θὰ ἠπατήθηκες!

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν πολλαὶ ἀντήχησαν μακρόθεν ἐκπυροκροτήσεις.

— Τοὺς ἀκοῦς; Τοὺς ἀκοῦς; ἐνωμοτάρχη, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ἐὰν τραβούσαμεν κατ' ἐπάνω τους 'ς τὰ τέσσαρα; εἶπεν ὁ χωροφύλαξ.

— Σιωπὴ εἰς τὰς τάξεις! ἐβόησεν ὀργίλως ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἡ ἰδέα σου εἶναι καλὴ. χωροφύλακα, καὶ ἀπόδειξις ὅτι εἶναι καὶ ἰδέα μου· ἀλλὰ εἶναι κακὴ, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς, όταν δὲν σὲ ἐρωτῶ

Ὁ χωροφύλαξ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἐνω-

ματάρχης στραφείς πρὸς τὸν Ἀντώνιον τῷ εἶπεν εὐπροσηγόρως.

Σὺ, σύντροφε, ἀνάβα εἰς τὰ νῶτα τοῦ ἵππου μου καὶ κρατήσου καλά.

— Νά με, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης ἀναβίς. Ἐμπρός, ἐνωματάρχη, τραχάτα! Σὲ δέκα λεπτά θὰ πέσουμε κατ' ἐπάνω τους!

Οἱ χωροφύλακες ἔμελλον νὰ κεντήσωσι τοὺς ἵππους διὰ τῶν περνιστήρων, ὁπότεν ἠκούσθησαν ὕλακαί εἰς τὸ βῆθος ἀποτόμου φάραγος, τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοί ὠνόμαζον «ἀντρον τῶν νηρηίδων». Ὁ θόρυβος ἠύξανε ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον. Αἴφνης ὁ μολοσσὸς τοῦ Μπαρμπαντώνη ἔδειξε σημεῖα μεγίστης ἀνησυχίας καὶ καθηλωθεὶς διὰ τῶν τεσσάρων ποδῶν ἐπὶ τοῦ τραχέος ἐδάφους ἀνεστήλωσε τὰ ὦτα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν αἵματος καὶ, ἐνῶ ἀφροὶ ἐξήρχοντο τοῦ ρύγχους, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο παταγωδῶς.

Οἱ ἵπποι, ὄντινες ἀπὸ τινος ἐφαίνοντο ἀνήσυχοι, ἀνωρθώθησαν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἐχρημέτισαν καὶ δὲν ὑπέβησαν πλέον εἰς τὴν γαλινὴν ἐφ' ἧς οἱ δύο χωροφύλακες ἠναγκάσθησαν νὰ προσδέσωσιν αὐτοὺς ἰσχυρῶς εἰς δένδρα.

Ἐν τούτοις τὸ θήρακα ἐπλησίαζεν, ἠκούοντο δ' εὐκρινῶς αἱ ὕλακαί τῶν κυνῶν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ γρυλλισμοῦ ζῶν, ἄγνωστοι ὄλως εἰς τὸ οὐς τοῦ Μπαρμπαντώνη.

— Ἐδῶ τώρα συμβαίνουσι πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι συνειθισμένοι οἱ χωροφύλακες, εἶπεν ὁ ἐνωματάρχης· ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι λόγος νὰ παραλείψωμεν τὸ καθήκον καὶ διὰ τοῦτο θὰ κάμωμεν περὶ τῶν κυριῶν αὐτῶν, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι διάβολοι ἢ μάγοι, τὴν ἔκθεσίν μας ἐπιβαρυντικὴν. Οἱ χωροφύλακες ὅτεν πρέπει νὰ φοβοῦνται τίποτε

— Νά τους! Νά τους, ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ νφάραγα. Ἐρχονται ἀνεκράξεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

Ἐπερῆνη τότε ἡ δορκάς... καὶ κατόπιν αὐτῆς ὀλόκληρος ἀγέλη κυνῶν ἀγριμαίων ἔχόντων ὑπερμέγεθες τὸ ρύγχος καὶ τὸ δέρμα ἐκ τριχῶν μικροφυῶν, καὶ στιλπνῶν. Ἄξι νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τῆς δορκάδος καὶ καταρρίψωσιν

αὐτὴν χαμαὶ, ἔτρεχον παρὰ πόδας αὐτῆς μετ' ἴσης ταχύτητος.

Κατόπιν τῶν κυνῶν ἐπερῆνησαν τρεῖς ἵππεῖς διὰ λευκῶν περιβεβλημένοι θρονίω καὶ εἰρώστων ἐπιβαίνοντες ἵππων, περμελαίνων, τρεχόντων ἀπὸ ρυτῆρος μετ' αὐτοῦ δ' ἤρχετο ζῶον παραδόξου σχήματος, ἔχον τὰς κνήμας λεπτορεῖς καὶ πολυκόμβους, κυφόντων, μεῖσγνὸν τὸ σῶμα καὶ ρικνὸν προσηρμοσμένον εἰς λαιμὸν ὄλως δυσανάλογον, ὀριζοντίως προβάλλοντα καὶ ἄνευ κεφαλῆς. Ἐφαίνετο ὡς τετράπουλον λαιμοτομηθέν. Ἐβίδιζεν ἀτάκτως ὅτε μὲν ὑποσκάζον, ὅτε δὲ καλπάζον καὶ ἄλλοτε τεράστια ποιοῦν ἄλματα καὶ παραπαῖον, ἀλλὰ μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς

Ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ παραδόξου τοῦτου ζώου ἐκάθητο ἡ μᾶλλον ἦτο τοποθετημένη γυνή τις — ἂν τοιαύτη ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ, διότι μόνον προτομή ἐφαίνετο οὐχὶ δὲ καὶ ἴχνος κνημῶν. Περιβεβλημένη πολύπτυχον καὶ ὠραῖαν ἐσθῆτα ἐξ ὑφάσματος διαυγούς καὶ λεπτοῦ ὄπερ ἀφῆρπαζεν ὁ ἄνεμος ἀποκρούων οὕτω τὸ πρόσωπόν της, ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ μυθικὴ αὕτη νύμφη εἶχε πλουσίαν καὶ μεταξοειδῆ μέλαιναν κόμην, ἧς οἱ ἀπέραντοι πλόκαμοι ἐκυμαίνοντο ἢ περιειλίσσοντο περὶ τὸν τράχηλόν της ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου. Ὡς πρὸς δὲ τὸ πρόσωπόν της, ἐφαίνετο τοῦτο εἰς τρὺς θεατὰς τῆς σκηνῆς, ἦν περιγράφομεν, ὠραῖον καὶ λαμπρὸν, ἀλλὰ τραχείας καὶ ἀγρίας ἅμα φυσιογνωμίας.

Πρὸ τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὑποζυγίου ὠρθοῦται ἐνίοτε ζῶον προσόμοιον πρὸς τεραστίαν μέλαιναν γαλῆν. Ἐξέτεινε τοῦτο τοὺς γαμφοὺς του ὄνυχας, ἐπληττε διὰ τῆς οὐρᾶς τὸν ἄερα, ἐχασμάτο φρικαλέως, ἐξέβαλλε γρυλλισμόν θρηνώδη καὶ συνεσπειροῦτο πάλιν ἐν ἡ προλαβόντως κατεῖχε θέσει.

Ὁ δῶν ἥλιος ἐχρωμάτιζε διὰ τῶν πορφυρῶν του ἀκτίνων τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους καὶ καθίστη τὰ ἐν αὐτῷ παραδοξότερα.

Ἐν τούτοις δορκάς, κύνες, ἵπποι καὶ ἡ παράδοξος γυνὴ εἰσέδυσαν εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς κοιλάδος καὶ ἐγένοντο ἄφαντα.

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISGODEBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ

(Συνίχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ἐπίγησε μιλατκῦτα, διότι διόρα ὅτι ὁ πατήρ δὲν θὰ ὑπεχώρει ἐπὶ τῶν μᾶλλον θιγόντων αὐτὸν ζητημάτων, ἐπὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ δηλονότι καὶ τῆς εἰς Λουίζιάνην ἀναχωρήσεως, ἐν ἀπελπισίᾳ δὲ διετέλει ἀναλογιζομένη ἂν θὰ κατώρθου νὰ πείσῃ τὸν Ἐστελὰν πρὸς ἔνδοσιν εἰς τὰς θελήσεις τοῦ κόμητος Μωγάρ.

Ἐμελλε νὰ ἐπιμείνῃ ὁ τρομερὸς οὗτος πατήρ, ὁ ὁμότιμος νὰ παραινεσθῇ πρὸς συνδιαλλαγὴν τὴν θυγατέρα του, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως δὲ τῆς αὐτῶν συνδιαλέξεως πράττων ὄλως τὸ ἐναντίον, ὅτε ἐσελθὼν ὁ θαλαμηπόλος του ἐν τῷ δωματίῳ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Λουδοβίκου Ἐστελάν.

Ὁ θαλαμηπόλος οὗτος δὲν εἶχε τὴν κατάλληλον τὰς περιστάσεις συμπεριφορὰν, ἧς οἱ θεράποντες πρὸς τὸν ἄερα ὅπως ἀναγγείλωσιν τινα, ὅταν ὑποθέτωσιν ὅτι ἡ ἀφίξις τοῦ ἐπισκέπτου τούτου, εἶναι δυσάρετος τῷ κυρίῳ των.

Ἐπὶ τῇ προσεχῆ εἰς μεμακρυσμένης χώρας ἀποδημία ὁ κόμητος ἀπέπεμψε πάντας τοὺς ὑπηρέτας του, ἐξαίρεσει τῆς Ἰουλίας, ἀμφιπόλου τῆς θυγατρὸς του. Ὅστε ὁ θεράπων οὗτος διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Ἡ εἴσοδος λοιπὸν τοῦ Ἐστελάν εἰς οἶκον, ὁποῦν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ παραθύρου, μηδένα ἔτερον ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ ἢ τὸν θυρωρὸν.

— Παρακάλεσε αὐτὸν τὸν κύριον νὰ περιμείνῃ, εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ, καὶ μὴ δεχθῆς κανένα ἄλλον πλέον, ἐκτὸς τοῦ κ. Σουκαρριέρ.

Ὅτε δὲ ὁ θεράπων ἐξῆλθεν:

— Εἶναι ἐκεῖ, ἐπανέλαβε δεικνύων τῇ θυ-

γατρί του τὴν θύραν τοῦ δωματίου, τὴν πρὸς τὴν αἴθουσαν ἄγουσαν.

Ἡ Μαгдаληνὴ ὠχρίασεν, ἀλλ' ἀπήντησεν ἀδιστάκτως.

— Ἰπάγω.

— Ὄρκισθητέ μοι ὅτι δὲν θὰ ἐνώσῃς, ἂν ἀποπειραθῆ νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τοῦ πατρὸς σου, εἶπεν ὁ κόμητος διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Ὄρκίζομαι ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὑπὲρ πάντων ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντοτε, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμβῆ ἀπήντησεν ἡ Μαгдаληνὴ.

Καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἴθουσῃ, ἔλθῃ ὁ σύζυγος ἀνέμεινεν αὐτὴν.

Ὁ κ. Μωγάρ μεγάλην ἠσθάνετο ἔφρασιν νὰ παρακολουθήσῃ, πλὴν ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ Ἐστελάν εἶχε δὲ ἐπιτροπὴς τὸν λόγον του, ἕτε τοῦ Σουκαρριέρ ὑποσχεθέντος ὅτι ἡ συνάντησις αὕτη ἐμελλε γενέσθαι καταμόνας· διὸ ἐπέβαλεν ἑαυτῷ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ κινηθῆ.

Ὁ Ἐστελάν ἦν ὀρθιος, σοβαρὸς καὶ ψυχρὸς, ὡς ἄλλος δικαστής.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ Φρεδόκ εἶχον ἀποφέρει τοὺς καρπούς των.

Τῇ προτεραίᾳ, ὅτε ὁ Ἐστελάν εἶδε τὴν Μαгдаληνὴν λιποθυμοῦσαν ἐν ταῖς ἀγκάλας τοῦ κόμητος Μωγάρ, ὤρμησε πρὸς βοήθειάν της, καὶ ἂν ὁ Σουκαρριέρ δὲν ἀνέπεττε τὴν πρώτην ταύτην ὀρμὴν, ἕως θὰ ἐρρίπτετο εἰς τοὺς πόδας τῆς συζύγου του, ἴσως θὰ μάλιστα ἡ σκηνὴ θὰ κατέληγεν, ἂν οὐχὶ εἰς συμφορίῳσιν, τοῦλάχιστον ὅμως εἰς κοινὴν ὁμορφίαν.

Καὶ τὴν ἐσπέραν δὲ, ἀφροῦ ἔλαβε τὰς συμβουλάς τοῦ κ. Διαμακτῆ, ὁ Ἐστελάν ἔφρασεν ἔτι ὑπὲρ τῆς συγγνώμης, ὑπὲρ τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος. Ἐκλίβε νὰ δειχθῆ μεγάλθυμος καὶ ἐπισεικῆς, ν' ἀναμείνῃ δ' ὅπως ἡ Μαгдаληνὴ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπέσει, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ ριζοβολήσῃ βαθέως ἐν τῇ νεαρᾷ καρδίᾳ της, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παρὰ τοῦ Σουκαρριέρ ὑποδειχθεῖσαν ὁδὸν, ἐκθέντος ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτοῦ τὴν ὑπολάμπουσαν ἐλπίδα τῆς διὰ τοῦ χρόνου ἀνακτήσεως τῆς ἀποπλανηθείσης ἐκείνης καρδίας.

Ἀνεγνώριζε τὰ ἴδια ἐαυτοῦ ἄδικα, καὶ συνε-
χώρει τὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἄλλ' ὁ Φρεδοκ ἐπήλθεν, ὁ Φρεδοκ ἐλάλη-
σεν, οἱ δ' ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀφορισμοὶ αὐτοῦ
εἰσέδυσαν ὡς βέλη ἐν τῇ δεινοπαθούσῃ ψυχῇ τοῦ
Ἐστελάν. Ἀγαπῶσι μόνον τοὺς καταδάμα-
ζοντας οὗτους, ἔλεγεν ὁ δοκιμὸς ἐκεῖνος φιλόσο-
φος· παράφρων ὁ ἐνδίδων αὐταῖς, μᾶλλον δὲ
παράφρων ὁ ἐκλιπαρῶν αὐτάς. Ὡς ἀγνοοῦσαι
τὴν εὐγνωμοσύνην, δὲν λατρεύουσιν ἢ τὴν βί-
αν». Ὁ Φρεδοκ ὑπένοι ἀναμφιλέκτως: Ἐάν
παραιτηθῆτε τῆς ἐξασκήσεως τῶν δικαιωμάτων
σας, ἢ ὑμετέρα σύζυγος θά σᾶς περιγελάσῃ με-
τὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Συνεπῶς ὁ Ἐστελάν προσηύρατο παρὰ τῷ
κόμητι Μωγάρ ἀκλόνητον ἔχων ἀπόφρασιν νὰ ἐ-
φαρμόσῃ ἐμπρόκτως τὰς δξυτόμους θεωρίας γνω-
σιμαχίας τῆς γέροντος.

— Δὲν ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω ἐξηγήσεις
περὶ τῆς διαγωγῆς σας, κατήρξατο λέγων τρα-
χέως, εὐελπιστῶ δ' ὅτι οὐδ' ὑμεῖς θὰ μοὶ ζητή-
σητε τοιαύτας περὶ τῆς ἰδικῆς μου, καθότι ὁ
πατὴρ καὶ οἱ φίλοι τοῦ θά σᾶς ἐπληροφόρησαν.
Ἐρχομαι μόνον νὰ σᾶς παραλάβω, Κυρία.

— Εἰμὶ ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἀπαν-
τησῆν ἡ Μαγδαληνὴ ἀνευδοκίως.

Ὁ Ἐστελάν ἀνεστρέφθη, διότι δὲν ἀπεξε-
δέχετο νὰ εὕρῃ αὐτὴν τοσοῦτῃ πραεῖαν καὶ ἀπο-
φασιστικὴν, ἢ δ' εὐπειθεῖα αὐτῆς τῆς θυγατρὸς
τοῦ κόμητος Μωγάρ συνεκίνησε αὐτὸν μᾶλλον ἢ
κατέπλησσε. Μικροῦ ἐδέησε ν' ἀλλάξῃ τόνον,
ἀλλ' ἀνέστη κατ' αἰσθήματος, ὅπερ ἐξελάμβαν-
εν ὡς ἀδυναμίαν, καὶ ἐπέφερον:

— Ἐφρόνουν ὅτι ἤρᾶσθε τοῦ κ. Βωτρῶ;

— Ἠράσθην αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐρῶμαι,
ἀλλὰ νὰ πιστοπλήσῃ νὰ τὸν λησμονήσῃ.

— Δὲν εἶσθε ὅμως βεβαίαι ὅτι θὰ τὸ κατορ-
θώσητε!

— Εἰμὶ βεβαία ὅτι θὰ ἐκπληρώσω τὸ κα-
θῆκόν μου, τὸ δὲ καθῆκόν μου εἶναι ἢ πρὸς ὑ-
μᾶς ὑπακοή.

— Οὕτω λοιπὸν ἀπλῶς ἐκ καθῆκοντος συγ-
κατατίθεσθε νὰ καταστήτε σύζυγός μου; Δὲν
μοὶ ἐλάλειτε διὰ τοιαύτης γλώσσης πρὶν ἢ ὁ

νόμος μοὶ παράσχῃ δικαιώματα ἐφ' ὑμῶν.

Τότε οὐδεὶς σᾶς ἐξεβίαζεν· ἐγὼ δ' εἶχον τὴν
ἀπλοϊκότητα νὰ φρονῶ ὅτι συνεξεύγυσθε μετ'
ἐμοῦ ἐξ ἀγάπης.

— Καὶ δὲν ἠπατᾶσθε.

— Τὰ αἰσθηματικά σας λοιπὸν μετεβλήθη-
θησαν εἰς ἥτιονα χρόνον, παρ' ὅπου ἐδέησεν ἔ-
να καταστῶ ὑμῖν ἀρεστός; ἴσως μεταβλήθῃσι
καὶ αὐταί, ὡς εἰς τῶν ὑμετέρων συντηγῶν μοὶ
ἔδωκε νὰ ὑπονοήσω τὴν τοιαύτην παρηγορίαν
ἀποφίν. Ἐκ τίνος ἄρα κηροῦ εἶναι πεπλασμένη
ἡ καρδία σας, ἐν ἣ αἱ ἐντυπώσεις ἐξαλείφονται
καθ' ὃν τρόπον τὰ ἔχνη τῶν βημάτων σας ἐπὶ
τῆς ἄμμου; Ὁ ἄνεμος, ὁ παρασύρων τὸν ἀρ-
χαῖον ἔρωτα, κομίζει ὑμῖν συγχρόνως καὶ τὸ
σπέρμα νέου τοιούτου. Καὶ μοὶ λαλεῖτε περὶ
καθηκόντων! Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι τὰ ὑμέτερα
συμπεριλαμβάνονται πάντα ἐν τῇ ζῆρᾷ ταύτῃ
λέξει τῆς ὑπακοῆς;

— Τὴν λέξιν ταύτην δὲν θὰ ἐξέφερον, ἂν
ὑμεῖς δὲν ἐπαιεῖτε ἐνταῦθα λέγων μοι: θέλω.

— Ἐδὲι λοιπὸν νὰ σᾶς εἶπω! παρακλιῶ...
νὰ προσπίσω εἰς τοὺς πόδας ὑμῶν ὅπως ἀπολαύ-
σω ὅ,τι ἔχω δικαίωμα ν' ἀπατήσω... ἐγὼ,
ὃν προσδώρατε, ὅστις κατεσκευαστήθην, ἡ-
τιμάσθη καὶ κατεδιώθη; Χάριν τοῦ ὑμετέ-
ρου πατρὸς ὑπέστην ταῦτα, καθότι ἐκεῖνον προῦ
τίθεντο νὰ πληξῶσι καταγγελοστές με· ὁ πα-
τὴρ δὲ ὑμῶν μ' ἐξεδίδωξεν ὅπως ἀφῆ ἑλευθεροῦ
τὸ στάδιον τῷ ἀνεψιῷ τοῦ φίλου του. Καὶ θέλετε
νὰ παρουσιασθῶ ἐνταῦθα ἰκετεύων; ἴσως ἐκεῖ-
νος ἤλπιζεν ἐπὶ τὸ τοιοῦτο... ὑμεῖς δὲ ἀναν-
τιρήτως τῷ ὑπεσχέθητε νὰ μ' ἐξαναγκάσητε εἰς
ἐξαγορὰν τῆς ὑμετέρας συγγνώμης ὑπαρχουσᾶ
με νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς ἰδιοτροπίαις του.

— Οὐδὲν τῷ πατρί μου, ὅπερ δὲν εἶπον καὶ
πρὸς ὑμᾶς αὐτόν.

— Ὅ ἀπαρηνήθητε ὅτι ἔσχε τὸ σχέδιον νὰ
σᾶς παραλάβῃ εἰς Λουίζιάνην;

— Οὐδέποτε ἐφαντάσθη νὰ μὲ παραλάβῃ
ἐκεῖσε ἄνευ τῆς θελήσεώς σας.

— Ἄλλ' ἐάν ἐπέτρεπον ὑμῖν νὰ τὸν ἀκο-
λουθήσητε, θ' ἀνεχωρεῖτε μετὰ χαρᾶς;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον χαρὰ δι' ἐμὲ ἐν τῷ

κόσμῳ. Ὑπέφερον καὶ ὑποφέρω ἔτι ὅσον καὶ ὑ-
μεῖς.

— Ὑπέφερον ἔνεκεν ὑμῶν, διότι σᾶς ἐθήρ-
ησαν καὶ ὑμεῖς μὲ ἀφίνετε νὰ θρηνηῶ Ἡ ὑμε-
τέρᾳ σιγῇ μὲ παρέδωκεν ἀνυπεράσπιστον εἰς
ὄθησιν ἰσχυροτέρων τῆς θελήσεώς μου, ἐξ ἧς
μία ἐπιστολὴ σας ἤθελε μὲ σώσει. Ἄλλ' ἐνῷ
ὑμεῖς ἐζητεῖτε, ἐγὼ τὸ ἡγνύον ἐκρούπτεσθε ὁ ἄπ'
ἐμοῦ, ὡστε ἐροβεῖσθε μὴ συμπράξω καθ' ὑμῶν
μετὰ τῶν ἐχθρῶν σας.

— Ἐρωτήσατε τὸν ἱπατέρα σας, καὶ, ἂν ἡ-
ναι εὐλικρινῆς, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδ' ἐπὶ
στιγμὴν ἐπαύσθη ἀναλογιζόμενος ὑμᾶς. Ε-
πίσταται καλῶς τοῦτο, ἕτε μὴ ἀγνοῶν ὅτι συ-
νελήφθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Ἀγ. Λαζάρου ὅτε
ἐλάμβανον τὸ διὰ τὸ Βεζινὲ ἐπιστητήριόν μου, ὁ-
που μεταβαίνων καθ' ἐκάστην ἑσπέραν διηρχό-
μην τὰς νύκτας μου θεώμενος τὴν ἑπαυλιν, ἐν ἣ
διεμένετε.

— Καὶ δὲν εἰσηύρασθε;

— Ἄν εἰσηύραμην, ὁ πατὴρ σας θὰ μὲ ὑπεδέ-
χετο ὡς ἤθελε μὲ ὑποδεχθῆ ἔτι καὶ νῦν. ἂν μοὶ
ἐπῆρατο ἢ ἰδέα νὰ παρουσιασθῶ πρὸς αὐτόν...
ὑμεῖς δὲ θὰ καταπέπιτετε λιπόθυμος... ὅπως χθὲς
ἐν τῷ Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ. Ὅχι, δὲν ἐπεζήτη-
σα νὰ λαλήσω ὑμῖν, διότι δὲν ἐφανταζόμην ὅ-
τι σᾶς παρέπεισαν περὶ τοῦ θανάτου μου, εἶχον
δὲ καὶ τὴν ἀνοησίαν νὰ βασιζώμαι ἐφ' ὑμῶν.
Ἐλεγον κατ' ἑμαυτόν: Ἡ καρδία δὲν ἀπατάται,
τὸ δὲ γυναικεῖον αὐτῆς ἐνστικτὸν θὰ μαντεύσῃ
τοὺς παρεμποδίζοντάς με πρὸς ἀνεμφάνισιν λό-
γους, καὶ θὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν τὴν λησμονῶ,
καθότι ἐκάστην πρωτὴν θὰ εὐρίσκῃ ἄνην ἐπὶ τοῦ
θρανίου, ἐφ' οὗ ἐρχεται νὰ καθήσῃ.

— Πῶς; ἢ ἀνοηδία ἔκεῖνη; . . .

— Ἐγὼ τὴν ἐχομίζον. Εἰσπηδῶν ἄνωθεν
τῶν κικλιδῶν τοῦ κήπου ὅτε ἐκοιμᾶσθε, παραμέ-
νων ἐν τῷ δάσει μέχρι τῆς ἡμέρας ὅπως θεῶ-
μαι τὸ παράθυρό σας. Ἤμην πολὺ ἡλίθιος, δὲν
ἔχει οὕτως; Ὅποταν συνέβαινε νὰ σᾶς ἴδω μα-
κρόθεν, συνεχόμεζον εὐδαιμονίας ἐφόδιον παρα-
μυθοῦν με διὰ τὰς φρικώδεις δυσχερεῖας, ἐν αἷς
αἱ παραφροαὶ τοῦ ὑμετέρου πατρὸς μ' ἐνέβαλον.
Ἴδού! ἑσπέραν τινὰ, ὅπως σᾶς ἀπαλλάξω ὀδυνῶ-

ρᾶς σκηνῆς, ἐφυγον ἐνώπιον ἐνός ἀνθρώπου.

— Ἦσθε ὑμεῖς; ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Μάλιστα, ἐγὼ ἤμην. σᾶς εἶδον καὶ μὲ
εἶδετε. Ἐβαδίζετε πλησίον τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου,
ὅστις μὲ καταδίωξε, καὶ εἰσήλθετε μετ' αὐτοῦ
ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν ἀκρίαν τοῦ κήπου κειμένου
φυτοκομείου. Αὐτὸν δὲ τὸν ἀνθρώπον... τὸ ἡ-
γνύον τότε... τὸν ἀνθρώπον αὐτόν... τὸν ἡ-
γαπάτε... καὶ νῦν ἔτι τὸν ἀγαπάτε. Ἀλλὰ πρὸς
τί νὰ λαλώμεν περὶ τοῦ παρελθόντος; Εἰμὶ
ζῶν, ἐλεύθερος, δυνάμενος νὰ μεταβῶ παντα-
χόσε μεθ' ὑψηλοῦ τοῦ μετώπου· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ
ὑμέτερος πατὴρ δὲν θ' ἀπετόλμα νὰ διαμφισθῆ-
τήσῃ τὸ δικαίωμά μου. Πρὸ μικροῦ μοὶ ἀπε-
κρίθητε ὅτι ἐστὲ ἕτοιμη νὰ μ' ἀκολουθήσητε.
Ἐφείλον ἴσως νὰ δράξωμαι τοῦ λόγου σας τοῦ-
του καὶ νὰ σᾶς παραλάβω αὐθαρῆ ἐκ τῆς οἰ-
κίας ταύτης, διότι καὶ ὁ πατὴρ σας οὐδεμίαν
μοὶ ἐχορήγησε προθεσίαν ὅταν μοὶ παρουσί-
ασε τὸ πολύκριτον, ἀποποιηθεὶς ν' ἀκούσῃ τὰς
ἐξηγήσεις μου, καὶ διατάξας μὲ ν' αὐτοκτο-
νήσω, χωρὶς καὶ νὰ μοὶ δώσῃ καιρὸν νὰ σᾶς
ἀποχαιρετήσω. Ἐγὼ ὅμως ἔσομαι ἥτιον βάρ-
βαρος ἐκεῖνου. Παραχωρῶ ὑμῖν τρεῖς ἡμέρας ὅ-
πως παρασκευασθῆτε νὰ τὸν καταλίπητε, καὶ
σᾶς ἐπιφορτίξω νὰ τῷ ἐξηγήσητε τί παρ' ὑμῶν
ἀπεκδέχομαι. Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἀπεφάσισα ν'
ἀναχωρήσω. Ἐχων συμφέροντα ἐν Μεσικῷ, θ'
ἀπέλθω ἐκεῖσε· ἐπειδὴ δὲ ἡ θείσις τῆς γυναι-
κὸς εἶναι πλησίον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, θ' ἀναχω-
ρήσητε μετ' ἐμοῦ. Ἐάν μὲν δόξῃ μοὶ νὰ ἐγκα-
ταστῶ ἐκεῖσε, θὰ μεῖνῃτε· ἐάν δ' ἐπανεέλθω εἰς
Εὐρώπην, ὁμοῦ θὰ ἐπανεέλθωμεν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ,
ἔσεσθε ὅπου ἐγὼ ἔσομαι.

— Τοῦτο εἶναι καθῆκόν μου, ἐψυθύρισεν ἡ
Μαγδαληνὴ, εἶπον δ' ὑμῖν ἤδη ὅτι θὰ τὸ ἐπι-
τελέσω.

— Ναί, τοῦτο εἶναι καθῆκόν σας, καὶ συγ-
χρόνως ἔσεται καὶ τιμωρία σας. Δὲν ἀξιώ μὲν
νὰ μὲ ἀγαπήσητε ἀλλ' ἀξιώ νὰ μὲ ἀκολουθή-
σητε. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν πατέρα σας, αὐ-
τὸς αἰ πράξῃ ὡς βούλεται. Ἀδυνατῶ νὰ τὸν
παρακλώσω νὰ κκοικήσῃ ἐν ἣ ὑμεῖς κατοί-
κειτε χῶρᾷ, οὔτε ἐπίσης θὰ σᾶς παρεμποδίσω

νά τον βλέπτε. Θ' απαιτήσω όμως παρ' ὑμῶν τὴν ὑποχρέωσιν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐκφέρτε τ' ὄνομά του ἐνώπιόν μου. Δὲν θὰ παρεμβῶ μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐκεῖνου, εἰμὴ μόνον ὅταν παρατηρήσω ὅτι διατίθεται νὰ ὑπεξαίρεση ὑμᾶς τῆς ἐξουσίας μου, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὴν ἰδικήν του. Περὶ δὲ τῶν φίλων του, οἵτινές εἰσιν ἐπίσης καὶ ὑμέτεροι, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λάβωσιν τὴν αὐθίδειαν νὰ παραυσιασθῶσιν ὅπου ἐγὼ εὐρίσκομαι. Ο κ. Σουκαρριέρ ἔδωκέ μοι τὸν λόγον του ὅτι ὁ ἀνεψιός του ἐμελλε νὰ ἐξαφανισθῆ...

— Καὶ θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του, εἶπε βαρεῖα φωνή συνενωθεῖσα μετὰ τοῦ πατάγου τῆς σφοδρῶς ἀνοιγείσης θύρας.

— Ὑμεῖς ἐδῶ, κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ Ἔσπερ-λάν ὀργίλιως. Ἀνελάβετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ διαταράξῃτε τὴν μετὰ τῆς συζύγου μου συνάντησιν.

Καὶ προὐχώρησεν ἀπειλητικῶς ὅπως κωλύσῃ τὴν δίοδον τῷ θεῖῳ τοῦ Βωτροῦ, εἰσελάσαντι ἐν τῇ αἰθούσῃ δίκην καταγιγίδος.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Σουκαρριέρ, ἀλλὰ μέλλετε νὰ μ' εὐχαριστήσητε ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διακοπῇ, ὅταν μάθητε τί ἐρχομαι νὰ σᾶς πληροφωρῶ. Γινώσκω νῦν τὸν ἄθλιον, τὸν καταγγεῖλαντά σας.

— Ὀνομάσατέ τον!

— Εἶναι ὁ κ. Φρεδῶκ, ὁ φίλος τοῦ ὑμετέρου φίλου Διαμαντῆ· ὁ κ. Φρεδῶκ ἐκεῖνος, ὃν χθὲς διεταίνεσθε ὅτι οὐδαμῶς γινώσκετε, καὶ ὅστις ὅμως καλῶς γινώσκει ὑμᾶς.

— Ὅταν μοι ἀνεφέρετε περὶ αὐτοῦ, δὲν ἀνεμνήσθη ὅτι τὸν εἶδον ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀφίξίν μου... ἀλλὰ δὲν θὰ με πείσητε ὅτι διέπραξεν τὴν ἀτιμίαν...

— Ἐρωτήσατε αὐτὸν, καὶ θὰ σᾶς εἶπῃ πᾶν ὅ,τι καὶ εἰς ἐμέ εἶπεν. «ὦ! οὐχὶ καθ' ὑμῶν ὑπῆρχεν ἡ ἔχθρα του, ἀλλὰ τὸν κόμητα Μωγάρ κατεδίωκε διὰ τοῦ μέσους του. Δὲν κατήγγειλεν ὑμᾶς, ἢ ὅπως ἀτιμάσῃ ἐκεῖνον, ἀν' ὃ' ἐξύφανε σατανικὸν στρατήγημα ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ νὰ φέρῃ ἡμᾶς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐτελευτήσατε, τοῦτο ἦν διότι ἐφίετο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκ-

δίκησιν του πλήτεων ὡσαύτως καὶ τὴν ὑμετέραν σύζυγον. Ἐγίνωσκον ὅτι ὁ ἀνεψιός μου... — Ἀρκεῖ, κύριε! Ὁρκίσθητέ μοι ὅτι δὲν πλάττετε τὴν ἱστορίαν ταύτην ὅπως μὲ ἀποτρέψετε τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀνακωνοθείσης θελησέως μου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Ἐκ μέσης καρδίας εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Ἐκδότην τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένου ἐγκρίτου περιοδικοῦ ἢ «Ἑβδομάδος» διὰ τὰς φιλικὰς ἢ μᾶλλον πατρικὰς παρατηρήσεις καὶ παροτρύσεις, ἃς ποιεῖται ἀμφοτέρως τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ ἐκδοθεῖσι νέοις περιοδικῶς «Κέκροπι» καὶ «Αἰγυπτιακῷ Ἄστέρει» καὶ ἰδίᾳ τῷ δευτέρῳ.

Καίπερ σεβόμενοι τὴν ἀληθῶς ἐπιβάλλουσαν πείραν τοῦ σεβασμοῦ τοῦτου Πατριάρχου τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τολμῶμεν νὰ ὑποβάλωμεν μικρὰς τινὰς παρατηρήσεις, ἃς εὐελπιζόμεθα ὅτι θέλει ἀρκούντως ἐκτιμῆσαι, πειθόμενοι ἐπὶ τὸ ἀμερόληπτον καὶ τὴν ὑπὲρ παντὸς ὅ,τι Ἑλληνικὸν ἐξειδιασμένην μέριμνάν του.

Ἐρωτῶμεν τὸν σεβασμιον δημοσιογράφον διὰ τίνος τρόπου ἤθελε ποτε διδαχθῆ, ἐξοικειωθῆ καὶ γνωρίσει τὰ τῆς Ἑσπερίας ἥθη, ἔθιμα ἀρετὰς τε καὶ κακίας ὁ πολὺς παρ' ἡμῶν λαὸς (ὑπὲρ οὗ πράγματι ἡμεῖς δημοσιογραφοῦμεν), ἀφοῦ δὲν ἠύμοιρησε νὰ τύχῃ ἀγωγῆς εὐρυτέρας καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν γλωσσομάθειάν του πέραν τῆς μητρικῆς αὐτοῦ γλώσσης; Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι παρ' ὅλοις τοῖς πεπολιτισμένοις ἔθνεσιν ὑπάρχουσι πλεῖστοι ἐν τῇ αὐτῇ τῶν ἡμετέρων μοίρα, πολλῶ δ' ἦττον θ' ἀπαιτήσωμεν ἵνα τὸ ἀρτιγεννὲς ἡμῶν ἔθνος μείνῃ ἐν τῷ περιορισμένῳ κύκλῳ τῆς ἀπλῆς καὶ μονομεροῦς τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων γνώσεως, μηδεμίαν δὲ ἀπολύτως λαμβάνῃ γινώσιν τῶν τῆς Ἑσπερίας μεγάλων καὶ πολυκυμάντων λαῶν. Ὅποια τις δύναται νὰ προέλθῃ εἰς τοὺς ἡμετέρους

βλάβη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκλεκτῶν τῆς Εὐρώπης δημοσιευμάτων, ἀφοῦ ταῦτα ὑπὸ τὸ πρόσημα μυθιστορήματος καθιστῶσιν ἐνημεροῦς τοὺς πολλοὺς εἰς κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ καὶ ἱστορικὰ συμβάματα, ἅτινα οὐδέποτε οὔτοι ἄλλως ἐξοῦσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσιν; Ὅποῖαν τινὰ βλάβην δύναται ποτε νὰ παρίσχη αὐτοῖς γλάφυρά τις τοῦ Δάντου μετὰφρασις, εἶτε τῶν περιωνύμων ἠθικολόγων, τῶν ἀναλαβόντων τὸν μετροφόρον τοῦ μυθιστοριογράφου τίτλον, τῶν διδασκάντων καὶ μωροφυσάντων τοὺς ὁμοεθνεῖς τῶν νὰ διακρίνωσι τὰς ἀρετὰς ἀπὸ τῶν ἐψιμυθωμένων κακιῶν, ἐκεῖνους οἵτινες ἐνεκα τῆς περιορισμένης ἀγωγῆς καὶ τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν οὐδέποτε θὰ ἠσχολοῦντο περὶ τὴν μελέτην καὶ ἐρευναν τοσοῦτῃ ὑψηλῶν καὶ δι' αὐτοὺς ἀπροσίτων φιλοσοφικῶν ζητημάτων. Μεθ' ὅλην τὴν ἐκτίμησιν τῶν δοξασιῶν τοῦ εἰρημένου σεβαστοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, παρακαλοῦμεν αὐτὸν νὰ ἀφῇ ὑμᾶς ἐλευθέρους νὰ συντελώμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν ἐνόνητων καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σμικρότητι πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, αὐτὸς δὲ ἅς καταγίνηται ἐν ταῖς ὑψηλαῖς σφαίρας νὰ διαφωτίξῃ καὶ νὰ καταλαμπρύνῃ τοὺς ἐξόχους νόας, τοὺς δευμένους τῆς ἀρωγῆς τῶν φώτων καὶ ἀποκλειστικῶς Ἑλληνικῶν γνώσεών του.

Τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀπάντησιν ἐκρίναμεν ἐπιναγκῶς νὰ δημοσιεύσωμεν πρὸς διασάφισιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων, οὐδεμίαν σκοποῦντες εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀναλάβωμεν περαιτέρω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συζητήσιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Πρὸς Κόρη.

Σ' ἀγαπῶ!... Ὡς πῦρ αὐξάνον κατακαίει
(ἀποτόμως
Τὴν καρδίαν μου ὁ ἔρωσ ἐξισούμενος ὄρη.
Κρουνηδὸν τὰ δάκρυά μου ρέουσι διὰ σέ, ἀλλ' ὅμως
Φεῦ! δὲν εἶναι ἀμοιβαῖα τὰ αἰσθήματά μας,
(κόρη.

Ἄ!... Ποσάκις ἢ παντλήμων καὶ ἐτοίμη νὰ
(ἐκπνεύσῃ
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων πενητῆφορος αὐτῇ
(Μοῦσα
Ἐπεχείρησε—ματαιῶς—αἴσθημα νὰ σοι ἐμ-
(πνεύσῃ,
Τῆς καρδίας σου, ὦ κόρη, θερμὸν ἔρωτα ζητοῦ-
(σα!...

Ἰπὸ οὐρανὸν πλήν ὅπου μέλαν νέφος ἐξαπλοῦται
Τὰς ἠλιακὰς ἀκτῖνας δὲν αἰσθάνεται ἡ φύσις·
Οὐδ' εἰς στῆθος βεβλημένον τὴν σκληρότητα,
(ἀλλ' οὔτε
Εἰς ἀναίσθητον καρδίαν Μοῦσα δίδει συγκι-
(νήσεις.

Κάποτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐξάψεως τῶν πόνων
Κ' εἰς νοδὸς φλογώδους πλέων θελλώδη τρικυ-
(μίαν,
Πρὸς τὴν Μοῦσάν μου ἐκφέρω μυριόδας παραπό-
(νων,
Τῆς φωνῆς τῆς ἐξελέγχων τὴν οἰκτρὰν ἀδυνα-
(μίαν.

Ἄλλ' ὦ κόρη! ποῖα Μούσης θὰ σε κάμψῃ ἰκα-
(νότης,
Ἐνῶ τίγριδος καρδία σοι ἐδόθη ἀπ' αἰώνων;
Ἐνῶ ὡς μονάρχης ἔχει ἰδρυμένον ἡ ὠμότης
Εἰς τ' ἀνάληγτά σου στήθη τὸν ἀσάλευτόν της
(θρόνον!

Εἶδες, κόρη, φθίνον φύλλον εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ
(ἄερος,
Ἀναλυομένην πίσσαν εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην,
Εἰς τὸ ρεῦμά του νὰ φθίνω με κατήνησεν ὁ ἔρωσ
Εἰς φλογῶν ἀκατασχέτων νὰ ἐξασθενῶ τὴν
(πάλην.

Ὡς ἐξογκουμένου πόντου κύματα γιγαντιαῖα
Παραφέρουν πρὸς σκοπέλους πεπαλατωμένον
(σκάφος.

Ἡ ψυχρά με παραφέρει καὶ φρικωδεστάτη θέα,
Ἦν πρό τῶν ποδῶν μου χαινῶν μοι παρουσιάζει
(τάφος!...

Ὁ πρὸς τέγριν πλὴν ἀγρίαν καὶ αἰμοχαρῆ πα-
(λαίων
Σκάπτει μόνος ὅπερ μέλλει νὰ τὸν κατακλείσῃ
(χῶμα·
Πίνων ἅμα μέσῳ πόνων ψυχοφθόρων φρικαλέων
Τὸ πικρὸν τοῦ ποτηρίου τῆς οἰκτρὰς ζωῆς του
(πόμα!

Ἄλεξάνδρεια. I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς προσφιλοῦς μοι
Μαρίας Π. Ἀδάμ.

Ζῆθι, καρδιά εὐγενῆς,
Ἐρατεινὴ Μαρία!
Τοῦ Οὐρανοῦ ἀγλάισμα
τῆς γῆς παρηγορία.

Ζῆθι, Μαρία! Ἄγγελε
ἐπὶ τοῦ νόσμου μόνη,
Μυρσίνης θαλερώτατε
πεφιλημένε κλώνε.

Χαῖρε, τοῦ οὐρανοῦ θεά,
οὐρὶ τοῦ Παραδείσου,
Λειμώνος ἄνθος εὖροσμον
ἠδονικοῦ νοσκήσιου

Χαῖρε, Μαρία! πάλλευκον,
γλυκὺ, μυρσέν κρῖνον·
Χαῖρε, μακρὰν τῶν στεναγμῶν,
τῶν κοπετῶν, τῶν θρήνων.

Εὐδαιμονίαν ἐκ ψυχῆς
ἐπεύχονταί σοι φίλη,
Ἐνθουσιῶντα σήμερον
τοῦ λάτρεώς σου γαίλη·

Ναί· εὐδαιμόνει εἰς στιγμὰς
τοῦ βίου σου ἡσύχους
Καὶ ἐνθυμοῦ, Μαρία μου,
τὸν γράφοντα τοὺς στίχους

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Τῆς καρδίας ὑποφέρω
ἕκαστον πάλμον ἡσύχως
Χωρὶς ἐκ τοῦ στόματός μου
νὰ ἐξέρχῃ· οὐδ' εἰς ἦχος

Βέλος ἐν τοῦ ἔρωτός σου
μ' ἐπληξεν, ὦ Ἀμαλία,
Καὶ φοβοῦμαι μήπως τούτου,
γίνω ἐν τῷ ἄμα λεία!

Σὲ ἐλάτρευον! σὺ ὅμως
μὲ ἠπάτας Ἐνρυθίκη!
Τί ὁ τάλας νὰ ἐκφέρω;
θεία ἄς σὲ εὖρη δίχη!

Μὲ λατρεύει ἡ Μαρία!
ἀλλ' ὁπόταν μὲ θυμώρη
Τὴν ὀργὴν μου νὰ πραύνη
δύναται ἡ μέθη μόνη

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Λύσις τοῦ 2ου αἰνίγματος.

Βόσπορος—σπόρος—Πόρος—ὄρος

ΛΥΤΑΙ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ — Ἡ δεσποσύνη Μ. Π. Α.
καὶ ὁ κ. Γ. Τ.

Λύσις τοῦ 1ου προβλήματος

θ ὤ ς
ἴ π π ο ς
κ ἄ μ η λ ο ς
λ ὕ κ ο ς
α ἱ ξ

ΑΙΝΙΓΜΑ 3

Ἐνῷ φίλος ἡμιθέου, στρατιᾶν ἐπὶ τοῦ κόσμου
Περίεκλεια τὸ πάλαι ἀναριθμητον ἐντός μου,
Κ' ἐνῷ ἕκαστος μὲ ἔχει φίλον, βλέπων ὅτι δύο
Τῶν μελῶν του προφυλάσσω καὶ πολυτελῶς ἐνδύω
Κατατόμησιν λαμβάνω ἀγνωμόνως διὰ κέναν
Κ' εἰς τῶν πλείων τοὺς δυσώδεις φυλακίζομαι πυθ-
(μένας.

Ἀλεξάνδρεια.

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ τῆς Δραματικῆς Φιλολογίας.— Ἀρχαι-
ολογικὰ τῆς Κύπρου.— Ὁ Ἐγκληματίας.— Ὁ
Ἀποκεφαλιστής.— Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου.—
Εὐχαριστήριον.— Ποίησις.— Δογοπαίγνια.—
Λύσεις.— Λῦται.— Αἶνιγμα.